

[Marianne Jelved]

Der kan altså samarbejdes i dette land, og der kan samarbejdes bredt også i dette land, når viljen er til stede. Nødvendighedens lov er ikke den ringeste lov at arbejde efter.

Det Radikale Venstre vil medvirke til, at vi i fællesskab kan aflevere et godt samfund menneskeligt, økologisk og økonomisk til vores næste generationer. Derfor skal der skabes rammer, der giver mulighed for dynamik, for fornyelse, der bygger på den grundlæggende holdning, at folk kan noget selv, og at der er brug for alle i dette samfund.

Vi har nogle velkendte strukturproblemer på arbejdsmarkedet, på det offentlige udgiftsområde og på skatteområdet. Regeringen har fremlagt en plan, et forhandlingsoplæg, til løsning af disse problemer.

Men der er selvfølgelig mange andre områder i samfundsudviklingen, regeringen og Folketingets partier skal interessere sig for. Vi skal også være opmærksom på kvaliteten af løsningen af opgaver, som den offentlige sektor varetager i forhold til den enkelte og i forhold til det samfund, vi ønsker. Vi har måske igennem årene fået udviklet metoder og opbygget systemer, der virker uigennemskuelige og af og til også af den enkelte opleves som direkte overgreb.

Den offentlige sektor er ikke et mål i sig selv, den offentlige sektor er et middel til at nå nogle mål, og det er nødvendigt, at vi interesserer os for, hvordan vi kan forenkle lovene, hvordan vi kan demokratisere samfundet, hvordan vi kan give plads til mangfoldigheden, bygge på de menneskelige ressourcer, tage udgangspunkt i det, den enkelte selv kan. Decentralisering er en af mulighederne. Det betyder ikke, at Folketinget skubber ansvaret fra sig. Folketingets ansvar er at fastlægge målene, definere opgaverne, fastlægge rammer og niveau. Udfordringen er at sikre sammenhæng mellem lokalpolitikken og landspolitikken, sammenhæng mellem krav, løsningsmuligheder og ressourcer.

Hovedinitiativet er allerede taget for at få skabt sådanne sammenhænge. Jeg skal blot nævne fire eksempler, som er regeringens for-tjeneste: Udviklingsprogrammerne går hen over landet, Udenrigskommissionen, Forsvarskommissionen, aftalen om skatteadministrationen. Ideen er, at man sætter sig ned, definerer målene, opgaverne, rammerne, organisationen og niveaue, og så får vi den sektor og den offentlige opgaveløsning, vi ønsker.

Regeringens forhandlingsoplæg beskriver nogle forslag til løsning af alvorlige strukturproblemer. Forudsætningen for, at vi kan komme ud af moradset, er, at vi får overskud på betalingsbalancen og får nedbragt arbejdsløsheden ganske væsentligt. Der er i dansk politik en grænseløs forudsigelighed i de politiske reaktioner. Jeg har læst i avisen, at vi herinde »følger drejebogen til punkt og prikke«. Det kan vi jo så vælge at blive ved med. Så skal vi bare koncentrere os om uenighederne, for det er åbenbart ikke så interessant at notere sig alt det, vi i realiteten er enige om. Derfor er min synsvinkel i dag at fremhæve det, vi i realiteten er enige om.

Der er bred enighed også langt uden for Folketingets mure om, at selskabsbeskatningen skal ned, at afskrivningsreglerne skal ændres, at konkurrenceevnen skal forbedres, f.eks. med 1½ pct. om året, at lønomkostningerne kan holdes i ro, at vi skal have pensionsopsparring, at vi skal se på marginalsatterne, at de høje marginalsatter specielt skaber alvorlige samspilsproblemer for lavindkomstgrupper, men også for andre grupper, og at vi har afgiftsproblemer i forhold til det indre marked.

Vi er enige om, at børnefamiliernes vilkår skal bedres, og at forskellige omlægninger ikke må skabe dramatiske ændringer for den enkelte på én gang. Vi er nok også enige om, at de højt-lønnede godt kan betale mere selv.

Og vi er enige om, at løsningerne ikke bare skabes i Folketinget, arbejdsmarkedets parter er dybt involveret, kommuner og amter ligeledes. Det vil sige, at aftalerne, som vi nu skal indgå, skal holde ind i næste valgperiode, for vi er jo også enige om, at vi taler om et længere, sammenhængende forløb på i alt fald 4 år. Der er også enighed om, at der skal opfyldes behårdede forudsætninger, inden der er plads til forbrugsudvidelser, og at der skal føres en yderst stram udgiftspolitik. Jeg har også forstået, at der er villighed til at se på dagpengesystemet. Jeg mener også, der er enighed om, at kulturpolitik og uddannelsespolitik er helt nødvendige elementer i de komplekse og sammenhængende løsninger, der skal findes.

Intet parti har patent på løsningen. Det politiske arbejde fordrer vel egentlig også en vis grad af ydmyghed over for opgaven og over for ansvaret. For Det Radikale Venstre er det vigtigt, at der er realiteter bag beslutningerne, og